

Moord onder de magnolia's

Moord
onder de
magnolia's

OLIVIA HILL

Moord onder de magnolia's
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Olivia Hill

Omslagontwerp: Jen Minkman & Romance Premades

Tekstredactie: Jen Minkman, Marieke Veringa & Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave mei 2022

NUR 343

ISBN 9789493265172

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Volgens mijn routeplanner ben ik er bijna.' Georgia kreunde inwendig. 'Het is niet dat ik geen zin heb om weer terug naar Pebble Beach te gaan...' Ze zweeg even en staarde naar de telefoon in haar carkit. 'Ik had het alleen graag op mijn eigen voorwaarden gedaan.'

'Dat begrijp ik.' De lieve stem van haar zus Virginia galmde door de auto. 'Maar mam heeft ons nu echt nodig.'

'Ik weet het, Vi.' Georgia gaf wat extra gas en draaide de snelweg af. 'Ik ben in elk geval blij dat ik een eigen huisje heb kunnen huren.'

'Ja, jij wel.' Nu was het Virginia's beurt om te kreunen. 'Ik moet bij pa en ma in huis.'

'Mijn aanbod staat nog steeds. Je bent welkom om bij me in te trekken.'

'Ik zal erover nadenken. Je ziet me over een paar dagen.' Virginia maakte wat kusgeluidjes in de telefoon en hing toen op.

'Ja, tot over een paar dagen.' Georgia keek verloren naar haar mobieltje. Incens was het wel erg stil in haar auto. Vooral nu

het donker was geworden buiten. Ze draaide de radio aan en sloeg linksaf de provinciale weg op. ‘Terug naar Pebble Beach,’ mompelde ze tegen zichzelf. Dat ze terugging naar het kleine dorpje aan de Atlantische Oceaan was tot daaraantoe, maar ze ging echt niet in huis wonen, vooral niet nu hun vader ziek was. Ze wilde er zijn voor hem en voor haar moeder, maar ze hoefde niet op de eerste rij te zitten. Het huis dat ze kon huren lag niet ver bij haar ouderlijk huis vandaan. Dus als ze haar nodig hadden, was ze er binnen een paar minuten. Daarbij woonde haar broer Dakota nog steeds bij hun ouders in en kwam Virginia ook naar huis, dus ze stond er gelukkig niet alleen voor.

Georgia dimde haar grote lichten en reed het kleine dorpje in, wat zijn naam te danken had aan het kiezelstrand waaraan het gevestigd was. Erg veel huizen stonden er niet. Als het er vijftig waren, was dat al veel. Ze had dan ook wel heel veel geluk gehad dat ze het huis van Stumpy kon huren. Die man had haar vroeger behoorlijk wat schrik aangejaagd. Zijn houten been en zwarte baard hadden hem op een piraat doen lijken en Georgia hield niet van dingen die uit de zee kwamen. Sterker nog, ze hield niet eens van de zee zelf. Het sterke water was bijna net zo eng als ouwe Stumpy geweest was.

De man was een paar maanden geleden overleden en dat was dan ook de reden waarom zijn huis leeg was komen te staan. Ze hoopte maar dat hij niet bij haar kwam spoken. Georgia rilde even. Daar had ze beter niet over na kunnen denken. Ze zou nu vast geen oog meer dichtdoen.

Toen ze de smalle straat inreed die naar zijn enigszins afgelegen huis leidde, schrok ze op van de rode en blauwe zwaailichten die de omgeving oplichtten. ‘Wat krijgen we nou..?’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen, om er zeker van te zijn dat ze zich het niet inbeeldde en parkeerde haar wagen

toen langs de kant van de weg. Een lange gestalte kwam direct haar kant op en scheen haar met een zaklamp in het gezicht, nog voor ze uit haar auto kon stappen.

Hij klopte op haar raam en gebaarde haar het raam te laten zakken. Ze deed wat hij van haar verwachtte. 'Wat is de reden dat u hier bent?'

'Ik, uhm –'

De man, die een agent bleek te zijn, liet haar niet eens uitspreken en viel haar in de rede. 'Kunt u zich identificeren?'

'Ja, dat kan ik wel.' Een beetje gelaten en verward pakte ze haar portemonnee uit haar tasje. 'Wat is hier aan de hand?'

'Dat is niets waar u zich druk over hoeft te maken.' Hij pakte haar ID-kaart aan en scheen met zijn lamp erop. 'Georgia?' De zaklamp verblindde haar weer. 'Wat doe jij nou hier?'

'Sorry?' Georgia legde haar hand voor haar ogen en probeerde de man achter de lichtstraal te bekijken. Kende hij haar dan? 'Kun je misschien...?' Ze gebaarde hem de lamp te laten zakken.

'O. Ja, sorry.' Het licht van de zaklamp verdween uit haar gezicht en toen kon ze hem eindelijk beter bekijken. Als hij háár kende, dan moest zij toch ook wel weten wie hij was? Erg veel bekends zag ze echter niet, vooral niet nu zijn gezicht maar half verlicht was en de rest verstopt zat onder de schaduwrand van zijn hoed. Het was zo aan zijn strakke kaaklijn te zien een knappe vent, dus als ze hem gekend had, dan had ze hem vast wel onthouden. Ze pakte haar ID-kaart weer aan en keek naar de rood-en-blauwe lichten achter hem. Ze bedacht zich dat er wel belangrijkere zaken waren dan de kerel naast haar wagen. 'Ik heb dit huis gehuurd voor de aankomende drie maanden.'

'Dan heb ik helaas slecht nieuws voor je. Je kunt er nu niet in.'

‘Ja, lekker dan.’ Ze wilde haar portier openen en uitstappen, maar werd door de agent tegengehouden.

‘Ik moet je verzoeken om te draaien en terug te gaan naar waar je vandaan komt.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Naar New York? Heb je enig idee hoelang ik in deze wagen gezeten heb? Het is al avond, ik ga echt niet helemaal terugrijden nu. Daarbij heb ik betaald voor dit huis, dus wil ik erin.’

‘Dan kan je vast wel overnachten in de B&B van je ouders.’

Georgia fronste. Hij wist dus wie ze was én wie haar ouders waren... Maar wie was hij dan en waarom deed hij zo irritant?’

‘Ik wil weten wat er aan de hand is. Ik ga helemaal nergens heen, voordat je me dat verteld hebt, agent...?’ Ze keek hem strak aan en wachtte tot hij zichzelf ook zou identificeren.

‘Georgia,’ zuchtte hij. ‘Ik kan hier nu niets voor je doen. Ik weet zeker dat je ouders je met open armen zullen ontvangen.’

Grr... Deze kerel maakte haar toch al vermoeide brein aan het koken. Hij praatte tegen haar alsof ze een bekende van hem was en hij leek het niet nodig te vinden zich aan haar voor te stellen, of haar te vertellen wat er aan de hand was bij haar tijdelijke huis. ‘Mag ik je badge zien?’ Ze kneep haar ogen samen en tuurde hem vals aan. ‘Zo niet, dan is het Miss Clark voor jou.’

‘Sheriff!’ In de verte riep een agent die voorbij de zwaailichten stond. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niets, deze mevrouw heeft de verkeerde afslag genomen. Ik wijs haar alleen even de weg,’ riep de sheriff over zijn schouder. Hij draaide zich weer terug naar haar raam en boog zich voorover terwijl hij met een brede grijns zijn badge door het raam stak. ‘Sheriff Haruki Yoshiro, tot uw dienst.’

 2

Haruki lichtte zijn hoed een stukje op, zodat Georgia de rest van zijn gezicht ook zien kon. Hij wenste dat hij een foto van haar had kunnen maken toen ze hem eindelijk herkende. Het was jaren geleden dat hij haar had gezien. Ze was flink veranderd, en niet in negatieve zin. Haar ravenzwarte haren, die ze vroeger altijd in een pluizige paardenstaart gedragen had, hingen nu in speelse krullen langs haar slanke gezicht. Haar jukbeenderen, die vroeger onder een dun laagje babyvet gezeten hadden, staken charmant naar voren en haar hazelnootkleurige ogen die drie slagen groter leken dan hij zich kon herinneren, blonken in het roodblauwe zwaailicht van de politiewagens achter hem.

‘Haruki?’ Haar volle lippen bleven een stukje van elkaar vandaan staan nadat ze zijn naam uitgesproken had. Hij kon niet precies raden wat ze nu dacht. Wilde ze hem vermoorden, omdat hij haar vroeger zo enorm gekwetst had? Of was ze verrast te zien dat hij nu naast haar dure wagen stond? Wat het ook was, hij zorgde er in elk geval voor dat ze haar deur niet open zou

maken. Voor zijn eigen veiligheid en voor de hare. Ze leek hem een taaie, maar ze hoefde niet te zien wat er onder de magnolia's verscholen lag. Zelf had hij dat liever ook niet gezien. Dat beeld zou hem vast nog een poos blijven najagen.

Haruki zette zijn hoed weer goed op en stopte zijn badge terug. 'Ik moet je nu echt verzoeken om te draaien. Kom morgen maar even langs bij het politiebureau, dan weet ik zelf waarschijnlijk ook meer.'

Georgia kreunde en startte de motor van haar wagen. 'Prima, maar morgen wil ik mijn huis in.'

'Dat zullen we morgen wel bekijken.' Hij klopte op het dak van haar auto, wat haar even aan het schrikken leek te maken en tikte tegen de rand van zijn hoed toen ze bij hem vandaan reed. Vroeger had hij het een lange tijd grappig gevonden als ze boos werd, maar dat was in de tijd dat ze nog kinderen waren. Nu was hij oprecht een beetje bang voor haar. Zo te zien was ze nog altijd boos op hem.

'Wat was dat nou allemaal?' Zijn deputy, Scott, keek hem vragend aan toen hij teruggelopen was naar het plaats delict.

'Niets.' Haruki rechtte zijn rug en staaarde naar het open-gemaakte graf onder de schitterend bloeiende magnolia's, die rond Stumpy's oude woning groeiden. 'Zo te zien ligt die er al een poosje.'

Scott knikte en trok wit weg toen hij zich voorover boog om het slachtoffer beter te kunnen zien. 'Denk je dat Stumpy het gedaan heeft?'

'Geen idee. Stumpy was een rare, maar geen slechte kerel.'

'Het zou me niets verbazen als die kerel daar,' Scott wees naar de beenderen in het graf, 'Stumpy's linkerbeen eraf geschoten heeft met een kanon. Het was vast een wraakmoord.'

Haruki kon het niet laten even te lachen, hoewel de situatie

heel serieus was.

‘Of hij hakte het af met een zwaard, tijdens een zwaardgevecht op het dek van de Vliegende Hollander.’

Haruki proestte om Scotts theorieën, maar schraapte toen zijn keel, in een poging professioneel te blijven. ‘Je bent een mafkees, Scott.’

Scott haalde zijn schouders op. ‘Het was in elk geval geen krokodil, zoals in Peter Pan.’

Toen ze alle twee in de lach schoten, wat vooral door de spanning kwam, omdat ze beiden nog nooit een zo goed als verteerd lijk gezien hadden, draaiden ze zich van de magnolia's vandaan. Haruki deed zijn best zichzelf te vermannen en liep hoofdschuddend terug naar zijn wagen. ‘We moeten de FBI inlichten, dit gaat boven onze pet.’

Scott knikte en leunde tegen de wagen aan. ‘Een moord in Pebble Beach, wie had dat ooit gedacht.’

‘Misschien is het wel helemaal geen moord.’ Haruki keek nog eens over zijn schouder naar het kleine huis, dat omringd werd door de heerlijk geurende bloemen. ‘Het kan ook een begraafplaats zijn van een geliefde die daar te ruste is gelegd.’ Hij opende de deur van zijn wagen en plofte op de bestuurdersstoel terwijl hij zijn radio erbij pakte. ‘Kun jij je herinneren of Stumpy een vrouw had?’

Scott nam plaats op de bijrijdersstoel en schudde zijn hoofd. ‘Geen idee. Ik kan me hem alleen herinneren als een kerel die eruit zag als piraat.’

‘Ja ik ook.’ Haruki zuchtte. ‘Ik heb echt geen zin in de FBI, maar we kunnen het ook niet verzwijgen.’

‘Je houdt er niet van als je de baas niet meer bent, hè?’ Scott porde hem plagend met zijn elleboog.

Haruki schudde zijn hoofd. Dat was het punt niet per se,

maar het hele dorp zou in rep en roer zijn als ze erachter zouden komen dat een nietsvermoedende wandelaar een hond met een groot bot uit de tuin van Ray had zien komen.

Ray, de buurman, was de nieuwe eigenaar van het huis. Nadat Stumpy overleed had Ray het huis gekocht en hij had het flink opgeknapt, zodat hij het kon verhuren. Het huis en de tuin zagen er dan ook gelikt uit – op het lijk in de tuin na, dan.

Scott, met wie hij hier in Pebble Beach was opgegroeid en met wie hij samen naar de politieschool was gegaan, legde zijn benen op het dashboard en swipete wat door zijn telefoon. Hun leven in het kleine dorp was tot op de dag van vandaag makkelijk geweest. Te makkelijk. Er gebeurde hier eigenlijk nooit wat. Als je de ontsnapte koeien en kleine verkeersongelukken niet meetelde, dan. Die zaken hadden ze zelfs zonder een jarenlange opleiding af kunnen handelen. Maar dit... Nee, dit was andere koek. En nu er eindelijk iets gebeurd was, moest hij het uit handen geven aan de FBI... Met een zucht kneep hij de radio in en meldde hun vondst bij het hoofdbureau in Gloucester, Massachusetts.

Georgia had even door de tuin geslenterd alvorens ze bij haar ouderlijk huis op de voordeur klopte. De aankomende maanden zouden vermoeiend worden, vooral als ze hier moest verblijven en niet in haar eigen huisje. Ze hield van haar ouders hoor, maar de jarenlange vrijheid in New York hadden haar verwend. Ze voelde zich nu al opgesloten, terwijl ze nog niet eens naar binnen was gestapt.

‘Hoi mam.’ Ze voelde ondanks het knagende gevoel in haar onderbuik een sprongetje van geluk in haar hart toen ze haar moeder in haar armen nam. ‘Houd je het een beetje vol?’

Ze was al jaren niet thuis geweest, iets waar ze zich behoorlijk voor schaamde. Haar moeder leek wel twintig jaar ouder geworden te zijn, wat haar direct terugbracht naar de realiteit. Het leven was kort, veel te kort. Dat bewees haar vader maar weer, nadat hij van drie hoog naar beneden was gevallen omdat hij op het dak van de B&B geklommen was. Dé reden waarom alle kinderen terug naar huis kwamen.

‘Ach, je kent je vader, hè?’ Haar moeder liet haar los en legde

haar handen even rond haar wangen. ‘Kijk nou toch eens naar je. Je bent prachtig.’

Georgia glimlachte. ‘Maar een beetje te mager, zeker?’ Ze kende haar moeder te goed en herkende de blik in haar ogen direct.

‘Een beetje.’ Ze kneep in haar wang en liet haar armen toen zakken. ‘Ik heb blueberry cake gemaakt, kom.’ Ze gebaarde haar naar binnen te stappen en sloot de deur toen Georgia dat gedaan had. ‘Je broer zit in de keuken. Heb je nog wat van Virginia gehoord?’

Georgia knikte. ‘Ja, ze komt over een paar dagen. Ze moest eerst wat werk afronden.’

‘Je zus werkt veel te hard.’ Haar moeder pakte haar jas aan, nog voor ze zelf de kans had hem aan de kapstok te hangen, en deed het voor haar. Virginia was de hardwerkende carrièrevrouw in de ogen van haar ouders. En ondanks dat Georgia zelf ook keihard werkte, was dat niets vergeleken met wat haar zus deed. Vi was een advocate. Zijzelf was slechts een kapster, ondanks dat ze in werkelijkheid eigenaresse was van drie welbekende kapsalons in New York.

En dan was er nog haar broer, Dakota. Hij kon nooit iets verkeerd doen, hij was de benjamin van de familie. Al was hij een putjesschepper geworden, dan zou hij nog op een voetstuk gezet worden omdat hij het zo goed deed. Dat hij al jaren “tussen twee banen in” zat, werd hem dan ook makkelijk vergeven.

Georgia volgde haar moeder naar de woonkeuken, waar Dakota aan het genieten was van een kop thee en een punt cake. ‘Zusje!’ Hij stond op van zijn stoel en vloog haar om haar nek. Dakota was dan wel een lapzwans, maar hij was wel haar broertje en ze was dol op hem. Ze klemde haar armen om hem heen en liet hem haar rond draaien. Haar kleine broertje was zo

klein niet meer. Hij stak zeker anderhalve kop boven haar uit. 'Jeetje, wat heb ik jou lang niet gezien, zeg. Hoe gaat het met je?'

'Goed, en met jou?' Hij zette haar weer terug op haar voeten en glimlachte haar lief toe.

'Met mij gaat het altijd goed. Wat dacht je, ik kom nog even hallo zeggen, voor je naar je luxe vakantiewoning gaat? Mij even inwrijven dat ik er alleen voor sta tot Vi komt?'

'Was het maar waar.' Ze plofte neer op een keukenstoel en stal Dakota zijn cake. 'Ik reed net naar het huis van oude Stumpy en werd tegengehouden door de sheriff.'

'Haruki?' vroeg haar moeder.

'Ja, die ja.' Georgia rolde met haar ogen en stak een hap in haar mond. 'Zijn wagen stond daar met zijn zwaailichten aan en hij liet me er niet bij. Sterker nog, hij liet me mijn auto niet eens uitstappen. Ik moest omdraaien en teruggaan naar waar ik vandaan kwam.'

'Nou, ik ben blij dat je hierheen gekomen bent en niet terug naar New York bent gegaan.' Dakota pakte een nieuw, groter stuk cake aan van hun moeder en brak er een stuk af met zijn vork. 'Pa ligt in de slaapkamer en die oude knar is me daar een portie chagrijnig.'

'Dat verbaast me niets.' Georgia nam nog een hap en slikte het snel weg. 'Ik zal hem ook maar even gedag gaan zeggen. Ik durf te wedden dat hij al doorheeft dat ik er ben.'

'Weet je niet wat er aan de hand is bij het huis van Stumpy, dan?' vroeg haar moeder nog, toen ze de kamer al uit wilde lopen.

'Geen idee, ik moet morgen naar het bureau komen, dan zou hij me meer vertellen.'

'Ach, het is vast niets. Haruki en Scott lossen het wel op.'

'Scott? Als in Scott Rovary? Is hij een agent geworden?'

Georgia lachte luid. Dat Haruki sheriff was, kon ze nog wel geloven. Die bullebak had altijd al de drang gehad zich beter te willen voelen dan ieder ander. Maar Scott? Dat was een nog grotere nietsnut dan haar broer, daar had vroeger echt geen pit in gezeten.

‘Ja, die Scott. Hij is Haruki’s *deputy*.’ Haar moeder lachte liefelijk, alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat twee totaal tegenovergestelde jongens zich opgewerkt hadden tot de handhavers van het dorp.

‘Deputy.’ Georgia lachte weer en liep hoofdschuddend richting de slaapkamer van haar ouders, waar ze haar vader zou vinden. Scott had die baan vast bij een pakje donuts gekregen.

‘Daar is mijn meisje.’ Haar vader had zijn armen vast uitgestoken om haar te omhelzen, als zijn armen niet al wijd uit elkaar gespreid stonden doordat ze alle twee in het gips zaten en met een stok boven zijn hoofd aan elkaar verbonden waren.

‘Jeetje, pap. Het lijkt wel of je bent gaan skiën.’ Ze keek naar het gips op zijn armen, dat doorging over zijn borst, en naar zijn linker gipsbeen, dat van onder de deken uitstak. Ze probeerde niet in lachen uit te brasten. Het was vreselijk, maar het zag er te grappig uit.

‘Ja, maak er maar grapjes over. Weet je wel hoeveel werk er in en rond de B&B is?’

‘Mhm.’ Georgia drukte een kus op zijn wang. ‘Ik kan zien dat bedden opmaken nu een beetje lastig gaat worden.’

De oude man moest zelf, ondanks zijn situatie, toch ook een beetje lachen. ‘Je moeder wordt gek van me, maar ik word ook gek van haar. Ik ben geen man die hele dagen in bed kan zitten, dat weet je toch?’

Ja, dat wist ze. Haar vader en moeder hadden een prima huwelijk zolang ze alle twee in een andere kamer aan het werk

waren. Toch wist ze ook dat ze ondanks het gemopper op elkaar heel veel van elkaar hielden. Ze had het als kind niet altijd zo ervaren, maar ze had het maar getroffen met deze twee lieve mensen die haar en haar broer en zus als baby's geadopteerd hadden. Dat ze het enige meisje in Pebble Beach was met een donkere huidskleur was echter niet makkelijk geweest. Dat was dan ook de reden dat ze was gaan studeren in New York en dat ze daar na haar studie was blijven wonen. Het enig andere "niet-witte" kind was Haruki geweest, maar hij had zich, met zijn Japanse afkomst, altijd beter kunnen redden dan zij.

Ze keek haar vader nog eens aan en gaf hem een knuffel. Het was ondanks alles toch fijn om weer even thuis te zijn.

W aruki had bijna niet geslapen, wat vooral kwam omdat hij bijna de hele nacht bij het huis van Stumpy was geweest, samen met de hooggeplaatste FBI-agenten. Dat hij de sheriff van Pebble Beach was maakte voor hen niets uit. Hij was een niemand wanneer de “echte” politie er was, aldus een lange kerel die hem direct aan de kant geschoven had.

Het menselijk overschot was meegenomen en vandaag zouden ze nog blijven hangen om alles uit te kammen. En wat mocht hij doen? Een rapport schrijven... Hij zuchtte en nipte aan zijn koffie. Het enige lichtpuntje van vandaag zou zijn dat hij Georgia weer zou zien. Hij had haar gezegd langs het bureau te komen en hij hoopte dat ze dat ook echt zou doen, want het weerzien met haar was een groter hoogtepunt van zijn dag geweest dan het vinden van het lichaam in Stumpy's tuin. Als jong ventje was hij smoorverliefd geweest op haar. Niet dat hij dat op de juiste manier had laten merken. Nee, hij was behoorlijk ver gegaan met “meisjes plagen, kusjes vragen.”

Ze vergaf het hem vast nooit. Hij was een enorm rotjoch

geweest. Hij had zelfs het vermoeden dat ze uit Pebble Beach verdwenen was door zijn toedoen. Kon hij het ooit goedmaken? Als ze zijn excuus zou accepteren, zou een groot hoofdstuk uit zijn leven afgesloten kunnen worden. Nu ze eindelijk terug in Pebble Beach was, moest hij proberen het verleden goed te maken. Of ze hem toe zou laten was echter nog maar de vraag.

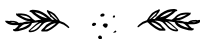
‘Heb je je verslag al af?’ Scott dwarrelde het politiebureau door met een kop koffie in zijn hand. ‘Ik kreeg net een melding van mevrouw Johnson, ze heeft het vermoeden dat er weer iemand met haar kippen heeft lopen rommelen. Ze mist er een.’

Haruki kreunde van ellende. ‘Die heeft ze vast zelf in de soep gestopt. Ga jij maar kijken en kippentellen, ik heb genoeg te doen.’

‘Oeh,’ Scott spotte met hem. ‘Echt politiewerk.’

‘Ja, het zal wel. Succes met je kippenjacht.’ Haruki zwaaide naar Scott, ondanks dat hij nog geen stap verzet had, en richtte zich weer op het papierwerk.

‘Fijn.’ Scott zette zijn koffiekop neer en liep met hangende schouders het bureau uit. Haruki had ook wel wat meer actie verwacht toen hij Sheriff werd, maar de jeugd was tegenwoordig bezig met computers en kattenkwaad haalde bijna niemand meer uit. Daarbij lag de zware criminaliteit ergens ver onder nul. De zaak van Stumpy was dan ook de eerste echte zaak waar hij aan werken mocht. Nadat de FBI er klaar mee was, dan.

‘Ben je je kippentelmachine vergeten?’ Haruki keek niet eens op toen de deur weer openging. Scott kwam vaker wel dan niet terug naar binnen omdat hij dingen vergat.

‘Sorry, mijn wat?’

Met een ruk schoot Haruki op van zijn werk. Dat was Scott niet. 'Georgia, wat fijn dat je gekomen bent.'

'Nou, jottem.' Ze draaide met haar ogen. 'Mag ik mijn huis al in?'

Haruki stond op van zijn stoel en liep naar de andere kant van zijn bureau, waar hij een stoel voor haar naar achteren trok. 'Neem plaats alsjeblieft.'

Georgia ging zitten, maar het was duidelijk dat ze er weinig zin in had. 'Ik ben niet van plan lang te blijven.'

'Dat begrijp ik.' Ja, dat deed hij. Als hij in haar schoenen gestaan had, had hij ook niet tegenover hem willen gaan zitten. 'Over het huis...' Hij schoof het papierwerk opzij en nam bijna plaats op zijn stoel toen hij bedacht dat hij haar niets aangeboden had. 'Wil je koffie?'

'Nee, dankjewel. Zoals ik al zei; ik blijf niet lang.' Ze keek hem geïrriteerd aan en wiebelde wat in haar stoel.

'Oké,' zei hij verslagen en hij nam plaats in zijn eigen stoel. Hij legde zijn onderarmen op het bureau en vouwde zijn handen samen. 'We hebben gisteren een stoffelijk overschot gevonden onder de magnolia's.'

'Onder de magnolia's,' herhaalde ze spottend. 'Een lijk. Van wie dan?'

'Dat weten we nog niet.' Haruki scande haar voorzichtig. Jeetje, wat was ze een mooie vrouw geworden. Ze had hier thuisgehoord als een zwanenjong tussen de eenden, maar nu... Hij kreeg het er een beetje benauwd van. Natuurlijk maakte het niets uit hoe ze eruit zag, hij moest het goedmaken met haar, ongeacht haar schoonheid. Maar, wauw...

'En mijn huis?' Ze vouwde haar benen over elkaar en legde haar handen gevouwen op haar knie. Het gaf haar *power* en Haruki voelde zichzelf steeds kleiner worden. 'Wanneer mag ik

erin?’

‘Dat weet ik ook nog niet.’ Als een kleine jongen friemelde hij aan een stuk papier dat onder zijn handen lag. ‘De FBI is er nu bezig.’

‘En jij moet daar niet bij zijn?’ Ze trok haar wenkbrauwen even op. ‘Ik dacht dat je de sheriff was.’

Haruki knikte gelaten, maar hield zichzelf sterk. ‘Helaas hoort een hele berg papierwerk ook bij de functie.’

Even bleef het stil. Georgia keek hem strak aan en kneep haar ogen een beetje samen. ‘En nu?’

‘Nu hoop ik dat je bij je ouders kan blijven.’ Hij slikte. ‘Ik neem aan dat je hierheen gekomen bent om te helpen in de B&B? Je moeder zal het wel enorm druk hebben.’

‘Mhm,’ humde ze. ‘Maar ik heb dat huis niet voor niets gehuurd. Ik wil niet wekenlang bij mijn ouders in huis wonen of in hun B&B. Ik ben gehecht aan mijn vrijheid en privacy.’

‘Ik ben bang dat ik je daar niet mee helpen kan, tenzij je bij mij op de zolder in wilt trekken.’ Hij grijnsde nerveus. Er moest een moment komen waarop ze hem een paar rotklappen verkocht.

‘Nee, dankjewel. Ik slaap dan nog liever tussen de toeristen.’ Ze maakte aanstalten om op te staan en bij hem vandaan te lopen.

‘Georgia.’ In een opwelling sprong hij zelf ook van zijn stoel. Hij keek haar aan en verdronk bijna in de donkere poelen van haar ogen. Het was overduidelijk dat ze niet onder de indruk was van hem. Ze keek recht door hem heen, op wat voor manier hij ook sorry zou zeggen.

‘Ja, wat?’ Ze wachtte ongeduldig en stopte haar handen in de zakken van haar zomerjas.

‘Ik weet dat ik een enorm rotjoch geweest ben.’ Hij draaide

nerveus met de punt van zijn schoen over de grond. 'In het verleden, bedoel ik. En dat spijt me enorm.'

Georgia snoof. 'Zorg er maar voor dat ik snel mijn huis in kan.'